

Sygn. akt V Kz 882/21

VI K 747/21, PK VIII Wz Ds. 15.2021

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Damian Krakowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Kusy

przy udziale Prokuratora Dominiki Surowiec

po rozpoznaniu w sprawie:

P. P. syna S.

R. K., syna M.

oskarżonych o czyny z art. 231 § 1 k.k. i in.

z zażaleń obrońców

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 29 lipca 2021 r.

o dalszym stosowaniu wobec oskarżonych tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k.,
art. 275 § 1 i § 2 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. uchylić stosowane wobec oskarżonych P. P.
i R. K. środki zapobiegawcze w postaci tymczasowego aresztowania,
2. zastosować wobec oskarżonego P. P. dozór
Policji z obowiązkiem stawiennictwa 3 (trzy) razy w tygodniu (niedziela, wtorek, piątek) we właściwej dla miejsca zamieszkania jednostce Policji.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 258 § 1 pkt 2 oraz § 2 k.p.k. zastosował wobec oskarżonych tymczasowe aresztowanie.

Postanowienie zaskarżyli w całości obrońcy zarzucając:

obrońca oskarżonego R. K.:

- relewantną obrazę przepisów postępowania, to jest art. 249 § 1 k.p.k. (poprzez bezzasadne uznanie, że tymczasowe aresztowanie jest niezbędne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania), art. 251 § 3 k.p.k. (niewskazanie w

treści uzasadnienia konkretnych zagrożeń dla postępowania), art. 258 § 2 k.p.k. (poprzez oparcie się na abstrakcyjnym zagrożeniu nie zaś realnej prognozie wymierzenia surowej kary),

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez bezzasadne przyjęcie, iż mógłby on podejmować działania destabilizujące tok procesu i wnosząc o niestosowanie izolacyjnego środka przymusu;

obrońca oskarżonego P. P.:

- relewantną obrazę przepisów postępowania, to jest art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k., polegającą na niesłusznym przyjęciu, iż zachodzi obawa, że oskarżony będzie bezprawnie utrudniał postępowanie i wnosząc o zastosowanie wolnościowego środka przymusu.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenia zasługują na uwzględnienie, a podniesione zarzuty są słuszne.

Zasadny jest zarzut obrazy przepisów art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

W przypadku obu oskarżonych rozumowanie Sądu I instancji przebiegało według następującej linii argumentacyjnej. Skoro oskarżonym zarzucono występki zagrożone karą pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 8 lat, to wynika z tego domniemanie, iż oskarżeni mogą destabilizować prawidłowy tok postępowania.

Uwadze Sądu a quo uszło, że:

- karą „surową” w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k. jest kara pozbawienia wolności w wymiarze nie niższym niż 3 lata (K. Eichstaedt, w: D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 258, Lex/el. 2021); chodzi przy tym o realną prognozę wymierzenia kary w takim wymiarze /postanowienie SN z 3.4.2007r., WZ 11/07/,

- podstawy stosowania tymczasowego aresztowania z § 2 art. 258 k.p.k. nie można interpretować w oderwaniu od ogólnych zasad rządzących stosowaniem środków zapobiegawczych, a w szczególności w oderwaniu od celu, którym jest przecież zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania (art. 249 § 1 k.p.k.) /postanowienie SN z 15.7.2003r., WZ 30/03/.

Prawdą jest, że P. P. zarzucono 41 przestępstw. Jednak rację ma obrońca, podnosząc, iż większość z nich miała sprowadzać się do przetwarzania danych osobowych, co przy tożsamej kwalifikacji prawnej i podobnym sposobie działania będzie uzasadniać wymierzenie jednej kary za ciąg przestępstw.

Nie przekonuje postawiona przez Sąd rejonowy prognoza wymierzenia P. P. surowej kary pozbawienia wolności. Niejasne jest powołanie się na „wysoki stopień umyślności”. Ta kategoria z zakresu strony podmiotowej czynu nie podlega stopniowaniu. Co najwyżej umyślność może przybrać postać zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego. Także przyjęcie „działania na zlecenie osoby wielokrotnie karanej oskarżonej” wykracza poza ramy niniejszego postępowania, w którym odpowiada jedynie dwóch mężczyzn.

Z naruszeniem art. 4 k.p.k. organ I instancji pominął okoliczności, które mają wydzźwięk jednoznacznie łagodzący przy wymiarze kary. Chodzi o niekaralność P. P., współpracę z organami ścigania (przyznanie się do czynów w tym nieobjętych postępowaniem) i wyrażenie woli dobrowolnego poddania się odpowiedzialności. Są to czynniki limitujące wymiar kary.

Uwagi te zachowują aktualność w przypadku prognozy dotyczącej R. K.. Oskarżonego skonfrontowano z zarzutem popełnienia 3 przestępstw. W przypadku czynu z punktu XLIV sam oskarżyciel dostrzegł w uzasadnieniu aktu oskarżenia „niekonwencjonalność zarzutu polegającego na usiłowaniu nieudolnym podżegania do przekroczenia uprawnień” (k. 8828v.). W tym kontekście powoływanie się przez Sąd rejonowy na „wysoki stopień społecznej

szkodliwości” czynów wydaje się „głosłowne”. Podobnie jak przywołanie „wysokiego stopnia umyślności” i „okoliczności czynów”. Ta ostatnia kategoria jest na tyle ogólna, że mogłaby być przywołana w każdej niemal sprawie. Traci zatem swój indywidualny wydźwięk.

Z drugiej strony pominięto postawę procesową R. K., który przyznał się do czynów. Wyjaśniał odnośnie zdarzeń także nieobjętych tym postępowaniem.

Reasumując, rację mają obrońcy, kwestionując realność prognozy wymierzenia oskarżonym kar surowych w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy dostrzega, iż nawet hipotetyczne stwierdzenie zaistnienia przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k. nie byłoby równoznaczne z potrzebą zastosowania tymczasowego aresztowania w sprawie.

Wszak sam ustawodawca w art. 258 § 4 k.p.k. przesądził, co następuje. Decydując o zastosowaniu określonego środka zapobiegawczego uwzględnia się rodzaj i charakter obaw wskazanych w art. 258 § 1-3, przyjętych za podstawę stosowania danego środka oraz nasilenie ich zagrożenia w określonym stadium.

W sprawie wniesiono akt oskarżenia. Wyznaczono termin rozprawy. Prokurator przedstawił Sądowi zabezpieczony i utrwalony w aktach materiał dowodowy. Trudno sobie wyobrazić sposób, w jaki oskarżeni mieliby skutecznie wpłynąć na ten w większości rzeczowy materiał dowodowy.

Dość wspomnieć, że obecność oskarżonych na rozprawie głównej nie jest obowiązkowa (art. 374 § 1 k.p.k.).

Wobec przyjęcia, że stosowanie tymczasowego aresztowania powinno ustać, Sąd Okręgowy nie odnosi się do pozostałych zarzutów (art. 436 k.p.k.).

Mając jednak na uwadze fakt, że materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego P. P. zarzucanych czynów, uwzględniając rodzaj, charakter i nasilenie obaw z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. (przeprowadzenie kluczowych dowodów), celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania zastosowano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji.